

«Mil milions de llamps i trons!!!». Joaquim Ventalló, traductor de Tintín al català

Pau Vinyes

D'ençà de l'acabament de la Guerra Civil Espanyola la llengua catalana va ser arraconada a l'àmbit privat i familiar. El castellà s'imposava com l'única llengua oficial a tot l'Estat espanyol i les altres llengües quedaven prohibides en totes les esferes públiques, com ara la literatura i els assajos històrics i periodístics. Només de manera tímida es va permetre la publicació de llibres en llengua catalana, sempre que fessin referència a autors catalans d'abans del conflicte bèl·lic o relacionats amb l'àmbit eclesiàstic, com Jacint Verdaguer o Joan Maragall. A mesura que passaven els anys i la dictadura s'anava relaxant en matèria de publicacions, la llengua catalana va tornar a sobreixir, però de manera molt tímida i sense entrar en conflictivitat. Aquest fet va comportar que a la dècada dels seixanta la producció editorial en llengua catalana creixés en nombre, però sense comportar un perill per a l'edició en castellà. És en aquest període que neixen les publicacions infantils *Cavall Fort* i *Tretzevents*, totes dues sota el paraigua de l'església catalana. Tot i això, calia fer un pas més i anar més enllà pel que feia a la traducció de la literatura estrangera. Fins al començament dels anys seixanta les llengües espanyoles dites *regionals* no podien publicar llibres traduïts de la literatura forana. L'aixecament de la prohibició de fer traduccions al català va resultar del decret del ministre de Turisme i Informació Manuel Fraga Iribarne, l'any 1962. A partir d'aleshores es van poder traduir les grans obres de la literatura universal al català.

L'editorial Joventut no desaprofita l'oportunitat i es va decidir a publicar llibres infantils de renom traduïts al català. Joventut, editorial fundada per Josep Zandrera el 1923, editava des de l'any 1958 *Las aventuras de Tintin y Milú*, sorgides de la mà de Georges Remi, més conegut com a Hergé, que fou l'impulsor i promotor de la *bande dessinée* belga. Tot i això, les aventures de Tintín ja havien estat traduïdes l'any 1952 al castellà per Casterman -l'editorial de la versió original en francès-, però sense gens d'èxit. Casterman va editar els àlbums *El secreto del Unicornio* i *El tesoro de Rackham el Rojo*, que avui dia són peces de col·leccionista: se n'han arribat a pagar més de 3.000 € en subhastes. D'altra banda, la revista *Blanco y Negro*, suplement del diari monàrquic *ABC*, publicava l'11 de maig del 1956 la primera de les aventures de l'obra d'Hergé a l'Estat espanyol: *Objetivo: la Luna*. Ho va fer un cop per setmana cada diumenge. La seguiren *Aterrizaje en la Luna*, *Tintin en el Congo*, *La estrella misteriosa*, *En el país del oro negro* i *El cetro d'Ottokar*. La revista *3 Amigos* de Madrid va publicar amb periodicitat mensual tres aventures de Tintín, entre els anys 1956 i 1962, *El tesoro de Rackham el Rojo*, *El secreto del Unicornio* i *El caso Mariposa* -aquest darrer àlbum titulat en català *L'afer Tornassol*.

Les primeres traduccions de Tintín al castellà per a l'editorial Joventut van anar a càrrec de Conxita Zandrera, filla de Josep Zandrera. Concepció Zandrera, en una entrevista publicada a la revista *Presència* la segona quinzena del febrer del 2007, explicava com van aconseguir els drets de la traducció:

Vam anar a un congrés d'editors a Itàlia, del 4 a l'11 de juliol de 1956, a Bolonya, i, en lloc de ficar-me a l'autobús dels espanyols, vaig viatjar amb els francòfons. Em vaig asseure al costat del secretari dels editors belgues i em va preguntar si coneixia Tintín i em va enviar un parell d'àlbums. A Joventut mai havien publicat còmics, alguns no ho veien prou seriosos, però al final, els dos vots del meu pare van decantar el consell. Se n'ha parlat poc, del meu pare; José Zandrera tenia més vista que ningú... ell va veure Tintín.

Albert Manent, fill de Marià Manent, director literari de l'editorial Joventut, va rebre una carta Joaquim Ventalló, periodista i exregidor de Barcelona durant la primera legislatura republicana dels anys trenta, datada el 21 de març de 1963, amb el text següent:

Senyor Albert Manent

Estimat amic:

He sentit dir que l'Editorial Joventut anava a publicar el Tin Tin [ho escriu separat] en català.

Suposo que ja deveu tenir traductor, cada editorial ja té el seu equip, clan o capelleta. Però us poso aquests mots perquè com que la traducció castellana que s'ha publicat és tan deplorable i el Tin Tin tan simpàtic, quedà disminuït amb un text cursi que és llàstima –sigui dit entre nosaltres i sense ganes d'ofendre ningú. Em sabia greu que la traducció catalana fes malbé el personatge, i per tant em brindo –si voleu, de franc, encara que em guanyo una mica la vida traduint per a diverses editorials– a revisar el text del que faci la traducció, perquè no n'hi ha prou com sabeu amb haver viscut al país, per a collir les nuances (sic) o matisos del lèxic, i en català em sabia greu que l'edició fos tan malaguanyada com la castellana.

He dit de franc (sic), si cal. Però el Tin Tin no quedi una cosa carrinclona en català.

Maneu sempre.

Aquesta carta, acompanyada de l'amistat amb el fill de Marià Manent devien ser les portes que es van obrir a Joaquim Ventalló perquè es fes càrrec de les traduccions de Tintín al català. Joaquim Ventalló de petit havia estudiat a les escoles franceses dels Germans de la Doctrina Cristina, de jove va treballar de periodista a l'agència francesa Havas i s'havia exiliat en esclatar la guerra perquè era perseguit pels anarquistes tot i que era republicà de soca-rel. Aquests fets van comportar que el seu nivell de francès fos alt i que en la seva estada a França, durant l'exili del 1936 al 1943, conegués i admirés l'obra de Georges Remi.

Segons la filla de Joaquim Ventalló, Eulàlia Ventalló (*Llamp de llamp de rellamp contra-rellamps!* Acontravent. Barcelona, 2011):

A casa nostra érem lectors de les aventures de Tintín molt abans que el meu pare, Joaquim Ventalló, en fos el traductor. Les llegíem en francès, que era la nostra llengua habitual a l'escola, ja que fèiem els estudis al Liceu Francès de Barcelona.

Val a dir que els primers catalans a llegir les aventures de Tintín (això sí, en francès), foren els nord-catalans i els alumnes de l'Institut Francès de Barcelona.

Dit i fet, Ventalló va traduir els vint-i-quatre àlbums de Tintín a la llengua de Pompeu Fabra (amb 88 anys el darrer, l'inacabat *Tintín i l'Art Alfa*). Joaquim Ventalló, en una carta enviada a Jaume Barberà, director de la revista *Xarxa*, datada el 7 de novembre de 1988, per commemorar el 60 aniversari del primer Tintín, s'expressava així:

D'entre altres coses que en la vida, diguem-ne literària, he anat fent al llarg de més de setanta anys: periodisme que el vaig començar el 1916, poesia, novel·la, conferències, comentari crític de llibres, articles, editorials dels diaris que dirigí (L'Opinió i La Rambla entre 1931 i 1936) i traduccions, una de les coses que he fet amb més gust ha estat la traducció del Tintín d'Hergé, les aventures del qual vaig començar a conèixer a París quan jo vivia exiliat entre 1936 i 1943. N'he traduïdes vint-i-quatre, és a dir l'obra completa de Georges Remi, Hergé, com signava.

El primer àlbum traduït al català fou *Les joies de la Castafiore*, versió que s'edità simultàniament en

català i castellà. L'àlbum va aparèixer per la Diada de Sant Jordi de l'any 1964, tot just fa cinquanta-un anys. En principi els àlbums de Tintín eren considerats un producte de luxe, perquè pel preu -eren editats en coberta de cartró gruixut i llog de roba i paper de qualitat a color- no eren a l'abast de tothom. Si un Tintín podia costar unes 9 pessetes, un *Mortadelo* o un *Zipi Zape* podien costar unes 1,50 pessetes (cal dir que amb moltes menys pàgines). Era un producte que es solia regalar per Nadal o per un aniversari.

Segons l'estudiós Salvador Garcia-Arbós (*Llamp de llamp de rel·lamp contra-rellamps!* Acontravent. Barcelona, 2011):

Entre Joaquim Ventalló i Hergé hi ha poques coincidències lèxiques i fonètiques. <Animal> és <Animal>, <Renégat> és <Renegat> i <Hérétique> és <Heretge>, <Analphabète> és <Analfabet>, <Anthropophage> és <Antropòfag>, <Astronaute d'eau douce> és <Astronauta d'aigua dolça> o <Corsaire> és <Corsari>. Ventalló podria haver inclòs lèxic coincident amb Hergé, però el va sacrificar.

Ventalló va utilitzar una llengua literària quasi perduda. Des de la fi de la Guerra Civil el català literari era gairebé inexistent, sobretot l'adreçat a la canalla. I gràcies a les revistes *Cavall Fort*, *Tretzevents* i a la segona temporada de *Patufet*, i molt especialment a les traduccions de Tintín de Ventalló que molts infants catalans van poder llegir per primer cop en la llengua materna.

Els fills de Ventalló, Eulàlia i Joan, van donar suport a la tasca de traducció del pare. Eulàlia l'ajudava amb les cançons, les quals no havien de ser pures traduccions del francès, perquè els infants catalans les desconeixen, i li va proposar fer-ne versions catalanes. I Joan l'ajudà a traduir alguns fragments d'àlbums, que després eren corregits pel pare. A l'hora de triar la traducció del títol de l'àlbum francès *Le crabe aux pinces d'or*, Ventalló es decantà per *El cranc de les dents d'or*. En una carta enviada al seu amic Manent l'11 de setembre de 1965 li raonava la traducció del títol:

Mentrestant, allò que enraonàvem de com havia de traduir-se Le crebe aux pinces d'or, si eren potes, grapes, mordales (com diu el diccionari d'en Moll, paraula aquesta que no ens va agradar), he consultat als pescadors del Port de la Selva, i en diuen dents, trobo que està molt bé, i que és la millor paraula que hi podem posar.

Finalment l'àlbum va ser traduït per *El cranc de les pinces d'or*. Ni la saviesa popular dels pescadors del Port de la Selva ni les recomanacions de Ventalló van tenir efecte, i la traducció va ser literal de la francesa i la castellana. És sabut que Ventalló retornava moltes galerades a l'editorial amb errors que havia corregit. Un cop publicat l'àlbum, algunes d'aquestes errades no les corregien i això l'emprenyava de valent. Els títols de la coberta no anaven a càrrec de Joaquim Ventalló, fet que va comportar que l'àlbum *Objectiu: la Lluna* acabés sortint com a *Objetiu: la Lluna*; la lletra c havia saltat per error del lletrista. Entre els lletristes que van treballar per l'editorial Joventut hi trobem el cantant i compositor Pau Riba, de jove.

Com hem vist més amunt Ventalló fa referència al Port de la Selva. En aquesta vila costanera de l'Alt Empordà la família Ventalló solia passar-hi temporades llargues. En aquestes estades Ventalló aprofitava l'oportunitat per tenir llargues converses amb els pescadors sobre lèxic i vocabulari dels homes de mar. Moltes de les expressions utilitzades pels pescadors del Port de la Selva es reflecteixen en els àlbums de Tintín per boca del vell mariner de mar, el capità Haddock.

Ventalló va ser conscient de la gran tasca divulgadora de la llengua catalana que feia en les seves traduccions del Tintín. Ell mateix ho expressava en una entrevista per a la revista *Sumari* (número 61, 1993):

Una cosa que em va engrescar molt i que em va mantenir escrivint fou la traducció al català de totes les històries del Tintín. L'Editorial Joventut em va proposar traduir tots els volums i ho vaig fer amb molt de gust. Tintín, amb el seu gosset Milú, és un heroi que viatja arreu del món, és un espectador de primera de diversos fets i un intèrpret accidental d'excel·lents aventures. Per comunicar tot el seu contingut, traduïa del francès amb molta cura i emprava un català planer, adreçat als joves i a la canalla. Era el català que feien servir els nois i noies de la República i que hauria pogut existir si no hagués passat el que va passar. Des d'aleshores, se n'han publicat moltes edicions.

Arran de la projecció de la pel·lícula de Spielberg *Les aventures de Tintín: El secret de l'Unicorn*, es van reeditar els àlbums homònims del film i es van fer alguns canvis en el lèxic emprat per Ventalló, perquè, segons Joventut, hi havia expressions en desús, fet que va demostrar la poca sensibilitat de l'editorial per l'obra traductora del periodista terrassenc, que hauria pogut demostrar que el català té més vida que les actuals expressions matusseres d'avui, moltes de les quals provenen del castellà.

I, per acabar, una excel·lent reflexió del periodista i escriptor Salvador Garcia-Arbós (*Llamp de llamp de rellamp contra-rellamps! Acontravent*. Barcelona, 2011):

Les traduccions d'aquest periodista del temps de la República exiliat uns anys a França van ser tan riques, magistrals, que donaven valor afegit als textos genuïns de Georges Remi, fins al punt que hom podria pensar que Hergé ha estat el traductor al francès de Ventalló, tal com Dickens ho ha estat de Carner.

Primeres vinyetes *Les joies de la Castafiore*, àlbum traduït per Joaquim Ventalló. Hergé/Editorial Joventut